

— Знаемъ, бе синко, но какво да правимъ сега? — свива рамене такто. — Нали ти казахъ, нека да поскъпне житото, тогава...

Два дни и две нощи се сърдихъ. Молѣха ме да ямъ, азъ все отказвахъ. Но щомъ се разшетваха изъ двора, бързахъ да се налапамъ. На третия день мжката ми попремина. Мама поизкърпи дрешките ми и азъ отидохъ на училище. Стори ми се, че всички ученици сж съ нови дрехи. Ето, Лиляна се премѣнила като кукла. Ценко кривналъ новата си шапка. Благо тича съ алена ризка. Минчо не снема очи отъ новитѣ си обуща. Само азъ бѣхъ вехтичко облѣченъ.

Мина дълго време, но и за мене дойде дългоочакваниятъ день. Еднажъ татко се върна въ къщи веселъ и ми рече:

— Да знаешъ, утре ще те водя въ града. Ще ти купя панталони и шапка.

Азъ подскочихъ отъ радостъ.

На другата сутринъ мама ме сбута:

— Ставай, ще ходите вече!

Като коте се преметнахъ отъ одъра и изтичахъ вѣнъ. Татко бѣше напълнилъ човалитѣ и ги нареждаше въ колата. Припахъ къмъ обора. Отвързахъ

Бѣлка, по-кротката крава, и я заведохъ при ярема. А Сивка, по-лудата, я доведе мама. Впрегнахме ги. Татко взе остена, подаде ми поводитѣ и рече:

— Води!

— Сега вече панталонитѣ сж сигурни! — казахъ си азъ и поведохъ кравитѣ.

— Па гледай да му сж поширочки! — поржча мама.

— Знамъ азъ, — отвърна татко и завъртѣ остена.

Хванахме прѣкия пѣтъ. Срещаха ни хора, настигаха ни, поздравяваха ни, но азъ не имъ обръщахъ внимание. Стискахъ поводитѣ и гледахъ въ далечината, дали нѣма да се мѣрнатъ бѣлитѣ къщи на града. Гледахъ азъ, и току нѣкое камъче ме сепваше. Охкахъ глухо, за да не ме чуе татко, но щомъ ми попреминѣха болкитѣ, пакъ се заглеждахъ въ далечината. Но Сива, лудата крава, дърпаше глава и поводитѣ издрънчаваха на земята. Каточели искаше да ме ядосва. Но азъ се досѣтихъ: пѣгнахъ си рѣцетѣ въ халкитѣ и закрачихъ спокойно. Сива пакъ въртѣше глава, но сега дърпаше само мене, — поводитѣ не падаха.

Преваляхме вече Радинъ брѣгъ. Татко се спрѣ при единъ човѣкъ, заприказва се нѣщо,